

Az üvegajtó és a babakocsi

Volt nekem egy piros babakocsim, s egy nap, mikor a szüleim színházba mentek, „rossz fát tettem a tűzre”.

Szombat este a konyhában nagymamám sürgött-forgott, az igazat megvallva, elég hangosan. Kiszóltam neki:

- Sokat zajongsz még? – válasz nem érkezett, s én ebből arra következtettem, hogy a válasz „igen” lehetett.

Kikukucsáltam az ablakon, és mindent ezüstös hó fedett. A Hold bágyadt ragyogása megmegcsillant a szállingózó pelyhecskéken. Kimenni nem tudok – gondoltam magamban. Át akartam sétálni a szobámba, ám ekkor pillantásom a hosszú folyosónkra esett. Az egyik végében a piros babakocsim, a másikban a szüleim hálósobája, melynek ajtaján nagydarabon üveg volt.

Különös érzés kerített hatalmába, valamit csintalankodni akartam. Nem, nem, arról szó sem lehet! Nem! Ám valahogy visszafojthatatlan vágyat éreztem, meglöktem azt a babakocsit, és durr! A nagyikám úgysem hallaná meg, mert épp botmixerrel keveri a sütemény tésztáját. Meglököm! A játékkocsi megállíthatatlanul közeledik az ajtó felé. Ekkor átfut egy kósza gondolat az agyamon: ebből baj lesz, de még mekkora!

- Drágám, kész a vacsora! Nem vagy éhes? – a babakocsi fele úton tart, s egy pillanatig levegőt sem kapok.

Gyorsan utána! Ám sietségem is hiábavalónak bizonyul. Az üveg ezer meg ezer fénylő darabra törik. Ezt a nagyim is látta. Nincs értelme visszatartani – gondoltam, és erőt vesz rajtam a zokogás. A nagymamám az ölébe vesz, és vigasztal. Nem kérdez, csak vigasztal.

- No, ne sírj, anyudék kettő óra múlva jönnek csak, egy szakember pedig egy óra alatt megjavítja. Elintézem, ne félj! Hát mire való egy nagymama, kicsim? – és nevetgélgni kezd, a csilingelő kuncogás behatol a fülembe, megnyugtat. – Aludni is kellene már! – mondja.

- Angyal vagy, nagy! – nyögöm a fáradtságtól elgyöngült hangon.

Innentől már nem emlékszem úgy a történetekre.

Az én angyali nagymamám kihúzott a csávából!

Gál Hanna

4. c